

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 28, št. 11
NOVEMBER 2008

V TEJ ŠTEVILKI

- ◇ POTOVANJE Z JEZUSOM
- ◇ DAN SLUŽENJA
- ◇ ZARADI SOBIVANJA...
- ◇ ZAHVALA

LETO MLADIH

Cerkev vsako leto namenja posebno skrb določeni skupini znotraj cerkvenega občestva, ki je v tistem letu v središču pozornosti in ji je namenjena posebna pastoralna oskrba ne le od duhovnikov, ampak od celega župnijskega občestva. Letos namenja Cerkev posebno pozornost mladini.

Najprej poskusimo resno pogledati današnjega mladega človeka in njegove potrebe, da bi spoznali, kako pomembno je, da ne zapravimo tega leta za nepomembna dejanja, ki ne bodo prinesla sadov.

Težko je govoriti o mladini na splošno, ker je vsak posameznik skrivnost. Toda ti posamezniki kažejo določene lastnosti, ki imajo skupni imenovalec. Iz ust starejših pogosto slišimo, da je današnja mladina drugačna. In kako se odraža ta drugačnost? Je ta opazka sploh smiselna? Običajno je, da starejši kriti-

zirajo mladino, ker imajo povsem drugačne poglede na življenje. Velja se spomniti, da so bili vsi nekoč mladi. Toda vseeno bom poskusil malo razložiti to drugačnost.

Mislím, da ima velik vpliv na današnjega mladega človeka kriza družine. Družina je namreč temeljna družbena celica, v kateri se odraščajoči človek uči spoštovanja in odnosa do drugega človeka in kjer se počuti sprejetega. Tu najde svoj prostor, dostojanstvo in poklic. Spremenjen model družine in spremenjene vrednote se najbolj zrcalijo

Foto: Tomo Strle

v mladem rodu. Tu je še svet, ki nasilno ponuja vedno nove in nove stvari, češ, da brez njih človek ne more živeti. Starši, ki so si veliko prizadevali, da bi dali svojemu otroku vse, so danes presenečeni, da otrok vse to odklanja in gre po svoje.

Ne želim pretiravati. Niti ne bom naredil popolne analize mladega človeka. Poudaril bi samo še en pojav. Mislim, da sta tehnični napredek in miselnost, da mora vsak imeti svoj računalnik in mobilni telefon (in še kaj ...) privedla do tega, da je mladina postala žrtev tega napredka. Danes še niti ne vemo, kakšne bodo vse posledice. Vendarle že vidimo, da se mladi človek hitro zasvoji. Učinek tega je, da je postal apatičen, brez radosti in volje do življenja, ki sta tako značilna za mladost. Poleg tega opazamo tudi težave v komunikaciji, kar je po mojem mnenju najbolj nevar-

no. In zakaj tako mislim? Vsak človek hoče ljubiti in biti ljubljen. Brez tega se človek ne more uresničiti kot oseba in ne more dozoreti. Ljubezen pa je odnos do drugega človeka kot osebe in ne predmeta. Zato je tukaj tako pomembna komunikacija, ki mora biti pristna in neposredna. Komuniciranje s pomočjo tehničnih pripomočkov je bolj ovira kot pomoč pri vzpostavljanju take komunikacije.

Omeniti je potrebno tudi, da imajo alkohol, cigarete, droga in pornografija velik in uničujoči vpil na današnjo mladino. Tukaj gre za določen način življenja: med vrstniki moram biti sprejet, dobro se moram počutiti in biti gospodar svojega življenja. Nihče mi ne bo ukazoval, kaj moram delati! V današnjem svetu ni več avtoritete.

V cerkvi pogrešamo mladino, tudi pri nedeljski maši. Mene ta odsotnost mladine sploh ne

čudi. Če človek živi na določen način, se sveta maša ne ujemata s tem, kdo sem in kar delam. II. vatikanski koncil pravi, da je evharistija vrhunec in izvir krščanskega življenja. Če je zame vrh življenja žur v soboto ponoči, alkohol, prijatelji, glasba itd., kam se bo torej uvrstila sv. maša?

Nimam namena kritizirati današnje mladine, sploh ne! Nasprotno, povedati hočem, da mladi rabijo veliko ljubezni, pozornosti in iskrenosti. Če jim tega ne znamo dati, ostanejo še bolj osamljeni in prepuščeni svetu, ki je krut.

Kaj torej lahko storimo za mladino v tem pastoralnem letu mladih? Začetek, ki ga predlaga Cerkev, je preprost – pastorala mladih se začena na kolenih, pred Najsvetejšim. Tam bo Sveti Duh navdihnil naša srca, da bi znali ljubiti in spremljati mladino. Morda bomo končno našli čas za pogovor in se malo potrudili, da bi poiskali stik z mladino na človeški ravni. Mladi pričakujejo predvsem življenjske izkušnje starejše generacije. Ne gre za teorije in za to, kar je treba, pač pa za prakso, kako jaz v svojem življenju rešujem težave. Danes je namreč ogromno negativnih vzorcev okrog nas, ki jih mladi hitro vsrkavajo.

Pomembno si je zastaviti vprašanja, kaj mi, kot kristjani, lahko ponudimo mladim? Kako mi kot živa Cerkev pomagamo mladini na poti vere, ki jih vodi h Kristusu? Kako starši

pomagajo svojim odraščajočim otrokom odkrivati, da je lepo biti kristjan in božji otrok? Teh vprašanj je veliko in nanje ne bom dal odgovora, saj mora vsak sam poiskati svoje. Dejstvo je, da je bila prejšnja vzgoja malo moralistična; v njej smo krščanstvo doživljali na statičen način. Družine so živele na krščanski način in so gojile krščanske vrednote. Taka vzgoja je nekoč zadostovala. Družbene spremembe pa kažejo, da takšen način doživljanja krščanstva današnjemu mlademu človeku, ki je slaboten, izgubljen in ranjen zaradi različnih izkušenj, ne zadostuje več. Danes je mlademu človeku zelo težko odgovoriti na Jezusov klic. Kakor bogatemu mladeniču v evangeliju, ki je odšel žalosten, ker se je čutil nesposobnega hoditi za Jezusom, saj ni hotel spremeniti svojega življenja in se odpovedati tistemu, kar je imel. Vendar ga Jezus ni obsojal, ampak ga je pogledal z veliko ljubeznijo.

Odrimo pred mladimi na stečaj vrata naših src. Bodi-mo pripravljeni sprejeti mlade, ko iščejo vrnitev v Cerkev, saj vendar ni nikoli prepozno! Če se bo vsak, ki bo prebral ta članek, v tem pastoralnem letu odločil resno moliti v namen enega mladega človeka, ki živi blizu njega, naj bo sorodnik ali sosed, upam, da bo to pastoralno leto mladih zares obrodilo obilo sadu.

Andrej

Pogovor z Marjano Rupnik odkriva tiste plati realnega življenja, katere sodobni, k uspehu in moči usmerjeni človek pometa pod preprogo, ne zavedajoč se, da bo nekega dne prevelik kup zanesljivo »udaril« na površje in razkril vso nemoč in ranljivost, kateri je podvržen, pa če si to prizna ali ne. Sedeli sva v pisarni, kjer je celo desetletje sprejemala ljudi, ki so prišli do končne postaje v tem prehodnem življenju. Zagotovo je njena blaga umirjenost pripomogla, da so se marsikateri strahovi, negotovost, morda tudi razočaranje, omilili. Marjana je človek, ki brez dvoma hodi z Jezusom. Pri svojem odgovornem delu ni upoštevala zgolj svojih pristojnosti glavne sestre, pač pa je predvsem najprej brezmejno sočutna. Zato je njeno življenjsko popotovanje preprosto in lepo.

Rodila se je kot drugorojenka v številni družini ponosnih »gruntarjev« v Veliki Kostrevnici, ki leži pod gradom Bogenšperk. Vzgoja staršev je temeljila predvsem v vcepljanju ljubezni do zemlje. Toda Marjano so že v prvih razredih osnovne šole začele zanimati knjige. Že zelo zgodaj pa jo je nevidna roka Gospodova začela usmerjati v poklic, ki je njeno življenje. V drugem razredu osnovne šole se je o tej (po)klicanosti razpisala v šolskem spisu, ki še dandanes pričuje v eni od vitrin, kjer si jih lahko ogledajo šolarji. Čeprav so bile v zaključnem spričevalu osnovne šole same odlične ocene, je bil oče še vedno prepričan, da bo ostala doma na kmetiji. Našli so se ljudje, ki so očeta prepričali, da mora »punca« v šolo. Tako so

jo pri Sv. Duhu sprejele sestre uršulinke, od tam pa se je vsak dan vozila v Šentvid nad Ljubljano, kjer je obiskovala gimnazijo. V času njenega šolanja je bilo bolj ali manj težko vsem, ki so bili javno opredeljeni kot pripadniki Cerkve. Šikaniranje, onemogočanje in zatiranje so znani prijemi takratnih oblasti. Marsikdo je obupal. Toda vsi, ki so imeli v sebi dovolj vere, z njo pa moč in upanje, so zmogli v skromnosti, potrpežljivosti in z zaupanjem priti do zastavljenega cilja.

Želja, da postane medicinska sestra, je pri Marjani dobila dokončni okvir, ko je obiskovala drugi letnik srednje šole. Takrat je zbolela in nemočna ležala v bolnišnici. Že nekoliko starejša je bila skupaj z malimi otroki, ki so prestrašeni jokali. Tako je nekega večera pre-

dlagala, da molijo Sveti angel ... Pri molitvi jih je zalotila sestra, ki se je grobo odzvala. Dogodek je bil za Marjano posebna »učna« lekcija, v kateri se je naučila, kako se zdravstveno osebje ne sme vesti do bolnih in nemočnih ljudi. Po uspešno zaključenem študiju se je zaposlila v UKC-ju, kjer je delala v posebni ekipi, ki jo je sestavil znani kirurg, prof. Košak. S ponosom se spominja tega obdobja, predvsem pa strogega profesorja, ki je svojo ekipo nenehno vzgajal v dosledne, pacientom predane ljudi; do bolnikov pa je bil izjemno

blag. Ker je bila v izbrani ekipi le ena od mnogih, jo je vse bolj motilo, da kljub strogi vzgoji nadrejenega v praksi pacienti marsikdaj niso bili na prvem mestu. Delo na intenzivnem oddelku je rodilo novo prepričanje, da je bolj kot izobrazba pomembno sočutje.

Njena poklicna pot se je nadaljevala na Zavodu za rehabilitacijo invalidov (na Soči), kjer se je srečala s povsem drugačnim delom. Tu se je soočila s kruto platjo življenja, ki je ljudem zaradi nesreč povsem spremenilo življenje. Delo oddelčne sestre ji je odpiralo povsem nove

svetove predvsem mladih invalidov, ki so bili v delčku sekunde postavljeni v neizprosno življenjsko preizkušnjo popolne spremembe načina življenja, ki je stal pred njimi. Pogovori s poškodovanimi so zamenjali zgolj nego bolnika. Mnogim je bila v oporo, od mnogih pa se je tudi sama učila in sprejemala življenjsko vedrino in voljo, s katero so se učili na novo postavljati povsem drugačen način življenja. Eden od njih je tudi njen mož, ki ga je spoznala, ko je opravljala strokovni izpit in je bil njegov primer del praktičnega dela. Morda je skrivnost te zakonske zveze v tem, da »zdravi« v invalidih vidimo le ubogega in slabotnega človeka. Marjana pa je v svojem možu našla izvir življenja, v katerem sta se jima rodili hčeri, za kateri je ob njenih delovnih urnikih bolj ali manj skrbel mož. Njuna zveza nas na skrivnosten način pripelje do resnice, ki govori, da je človek pomemben v svoji biti, ne pa v zunanosti. In Marjana z iskro v očeh pove, da jo je najbolj »potegnila« moževa vedrina in volja do življenja.

Njena zadnja zaposlitev je bila v Domu Marije in Marte, kamor jo je povabil takratni župnik, g. Tone Kompare. Ko govori o svojih varovancih, jo ožarja posebna svetloba in milina. Njeni duši je najbolj godilo, da je lahko začela vsak nov delovni dan z molitvijo. Tako oborožena in napolnjena je dosegala cilj – pomagati nemočnemu človeku. To svojo filozofijo je

Dom Marije in Marte nudi zavetje z vso oskrbo ljudem, ki niso več sposobni skrbeti zase bodisi zaradi starostne opešanosti bodisi zaradi bolezni. Tu se med osebjem in oskrbovanci prepletajo vezi, ki se ob dnevnem srečevanju zapisujejo v večnost. Nikoli ne bo noben človek iznašel tehtnice, na kateri bi tehtali trud, požrtvovalnost, ljubeznivost, potrpežljivost ... zaposlenih, ki si v Domu služijo svoj trdo zasluženi kruh. Seveda se o denarju ne govori, ker dela z ljudmi enostavno ne moreš vrednotiti z denarjem. Zato so zaposleni toliko bolj veseli, kadar dobijo povratno informacijo o svojem delu v obliki zahvale in hvaležnosti. Dobronamerno izrečena beseda osmišlja vso (pre)utrujenost in skrb, ki sta dnevna spremljevalca zaposlenih. Tokrat si preberite pismo hvaležne nečakinje, ki je zmogla najti čas, da je z besedo ovrednotila vse, česar je bila deležna njena teta in nenazadnje tudi svojci, ki so od tete odhajali z dobrim občutkom, da je zanjo lepo poskrbljeno.

Spoštovana gospa Marjana Rupnik!

Rada bi se Vam še enkrat najlepše zahvalila za vse, kar ste Vi in Vaši sodelavci v Domu Marije in Marte naredili za mojo pokojno teto Lidijo Pirc (doma smo ji pravili Lala).

Najlepše se zahvaljujem vsem sestram (imen raje ne naštevam, da ne bi katere pomotoma izpustila, ne glede na to, ali so v modri, zeleni ali beli uniformi) za njihovo prijaznost in potrpežljivost ter strokovno nego, zlasti v zadnjih mesecih. Ob skrbni negi sester in stalni zdravstveni oskrbi dr. Skvarče, ki se mu ob tej priložnosti tudi zahvaljujem, ji je bilo življenje lažje.

V skoraj osmih letih, kolikor časa je bila pri vas, so ji pomagale in vzpodbujale tudi delovne terapevtke in socialne delavke. Vsem hvala!

V domu je prehrana dobra, domača. Za to gre za sluga Mileni, Marku in Andreju. Teta je vedno rekla, naj ji »dajo na krožnik samo malo«, vendar je običajno vse z veseljem pojedla. Hvala vsem trem! Vedno je bilo v Domu in sobah vse čisto in pomito – hva-

ves čas vnašala med ostale zaposlene, med katerimi je bila kljub položaju nadrejena vedno enaka med enakimi. »Ni pomembno, kdo da nemočnemu piti, pomembno je, da človek pijačo dobi, zahvala pa je neizmerna hvaležnost, ki jo ta isti človek po svojih zmožnostih vedno izkaže,« pravi, ko razlaga, da pri delu z nemočnimi hierarhija ne obstaja.

Posebna zgodba pa je spremljanje umirajočih. »Tu se vedno največ naučim, saj je vsaka smrt nekaj posebnega,« pravi. Hvaležna je Bogu, da se od vseh pokojnih dostojno poslovijo z molitvijo, velikokrat tudi s sv. mašo. Tako v vseh, ki še ostajajo, živi občutek varnosti in miru, ki jih spremlja na poti do večne ljubezni.

Prvega oktobra je zaključila svojo bogato in plemenito delovno pot. Pa je ni še čisto zaključila. Še vedno je aktivna in vsak dan pride med svoje varovance, ki to vedno bodo. »Če nekaj delaš s srcem in ljubeznijo, se to ne more kar zaključiti, ker to postane del tebe.« Marjana se je Gospodu pustila ganiti in je odprla svoje srce. Tam pa je zrasla roža, ki nikoli ne oveni. Ime ji je Sočutje. Vsak dan jo bogato nagradi med njenimi varovanci in njenimi domačimi, katerim bo končno posvetila več časa. Hodi še naprej z Jezusom, draga Marjana, in ostani luč, ki jo današnji nori svet še kako potrebuje!

Metoda

*la čistilkam (po imenu poznam samo Karmen).
Toda brez Petra bi Dom verjetno obstal! Vse zna in vse na-
redi; voziček bi bil že zdavnaj brez koles, če ne bi stvari ure-
dil on. Hvala za pomoč, ko je teto kar nesel po stopnicah k oku-
listu ali pa, ko so se oskrbovanci vozili z avtobusom na izlete.*

*Prav lepa hvala logaškim gospem, ki delujejo v skupini za
samopomoč in se trudijo za prijetno druženje oskrbovancev.*

*Za prijetno vzdušje v Domu gre zahvala tudi oskrbovan-
cem. Hvala vsem, ki ste moji pokojni teti Lidiji nameni-
li prijazno besedo, drobno pozornost in bili z njo prijazni.*

Nad življenjem v Domu skrbno bedi glavna sestra Marjana Rupnik.

*Njena umirjenost in dobrota imata blagodejen vpliv na vse. Razu-
mela je mojo stisko in mi pomagala. Prav tako gre moja zahvala
župniku, gospodu Komaparetu, za razumevanje in prijazno pomoč.*

Vesela sem, da sem spoznala toliko dobrih ljudi!

*Še enkrat hvala vsem, ki ste imeli radi mojo teto Li-
dijo, tudi v imenu vseh sorodnikov!*

Nečakinja Nika

DAN SLUŽENJA

Kakor že vrsto let zapored smo imeli tudi letos v naši župniji "dan služnja". Takrat je bila prelepa septembrska nedelja. Povabilu na sveto mašo, na-

Foto: Tomo Strle

menjeno bolnim, ostarelim, invalidnim ali kako drugače preizkušenim faranom, smo letos namenili malo več energije in odziv je bil presenetljivo velik. Zbralo se je veliko oskrbovancev iz različnih domov za ostarele v občini, pa tudi veliko sofaranov, ki preživljajo jesen svojega življenja v domači oskrbi. V cerkvi je bilo čutiti neko posebno moč, saj je vse prevzemalo veliko upanja in vedrine, in to kljub fizični energiji, ki z leti odhaja.

Prisotni so sodelovali pri sveti maši z branjem beril, s prošnjami in zahvalami. Zelo milo pa je zvenelo petje otroškega cerkvenega zbora, ki je stapljalo mladost s starostjo.

Med sveto mašo je bilo možno prejeti tudi bolniško maziljenje.

Sledila je krajša, a zelo prisrčna in poučna predstava, ki jo je s svojimi otroki pripravila gospa Andreja Šemrl. Po prijetnem druženju in pogostitvi vseh navzočih nas je še dodatno razveseljeval gospod župnik z igranjem na harmoniko.

Potem pa smo se poslovili. Prisluhnila sem pogovoru dveh gospa iz različnih domov za ostarele: "Čez leto dni se pa zopet srečamo, če bo Bog tako hotel," sta si dejali. Tej želji se pridružujemo tudi mi, sodelavci Karitas.

Elka

»VERUJEM ... VEČNO ŽIVLJENJE«

Kristjan, ki svojo lastno smrt zedinja z Jezusovo smrtjo, gleda na smrt kot na prihod h Kristusu in kot vstop v večno življenje. Potem ko je Cerkev nad umirajočim kristjanom zadnjikrat izrekla besede odpuščanja Kristusove odveze (absolucije), ga zadnjikrat zapečatila z okrepcujočim maziljenjem in mu za popotnico dala Kristusa kot hrano za potovanje, mu z blagodejno gotovostjo govori:

Krščanska duša, potuj s tega sveta v imenu vsemogočnega Boga Očeta, ki te je ustvaril, v imenu Jezusa Kristusa, sina živega Boga, ki je zate trpel; v imenu Svetega Duha, ki te je posvetil. Danes naj bo tvoje mesto v božjem miru in tvoje prebivališče pri Bogu na svetem Sionu, skupaj z božjo materjo Marijo, svetim Jožefom in vsemi angeli in svetniki ... Vrni se k svojemu Stvarniku, ki te je iz prsti naredil. Ko se poslavljaš od tega življenja, naj ti pride naproti božja mati Marija, angeli in vsi svetniki ... da boš gledal svojega Odrešenika iz obličja v obličje ...

Iz Katekizma katoliške cerkve

Molitev v spomin vseh vernih rajnih naj nas spomni na lastno minljivost. Pomaga naj nam, da vsak dan znova, ob vseh posvetnih bremenih, pomislimo, da se lahko že v naslednjem trenutku soočimo z odhodom – vrnitvijo k Očetu. Kot kristjani pa imejmo neprestano v zavesti, da smo na ta trenutek pripravljeni; tako si olajšamo potovanje, na katerega zanesljivo, slej ko prej, odidemo vsi.

Foto: Tomo Strle

ZARADI SOBIVANJA RAZLIČNIH GENERACIJ

Dom na Griču – medgeneracijski dom – bo odprl svoja vrata mnogoterim dejavnostim predvidoma naslednjega septembra: otroci bodo deležni varstva, mladi in starejši se bodo srečevali z raznoterostmi; najstarejšim bo namenjena potrebna oskrba

Foto: Roman Mihevc

Gospod župnik, medgeneracijski dom – kaj to je?

Gre preprosto za to, da se v medgeneracijskem domu – dobesedno pod isto streho – srečujejo različne generacije: od najmlajših otrok v vrtcu, preko šolskih otrok skozi ve-rouk pa mladine, skavtov do odraslih pri različnih srečanjih, prireditvah ... in končno do najstarejših, potrebnih posebne oskrbe in nege.

Odkod potreba po druženju različnih generacij?

Življenjske izkušnje vse bolj izpričujejo, da postajajo družine vse bolj nuklearne, se pravi: izredno majhne: starši z enim ali z dvema otrokoma, pogosto tudi otrok le z enim od staršev (samohranilci). Tako ne poznamo več razširjene družine s starši, z otroki, s starimi starši, tudi s tetami ali strici. Razširjene družine so bile spo-

sobne samovzdrževanja tako pri vzgoji otrok kot pri skrbi za bolne in ostarele; take družine so bile naravnost idealno okolje za izgrajevanje odgovornih osebnosti. Namreč, za življenjsko simbiozo potrebujejo otroci starejše, starejši pa otroke: izkušnje starejših prehajajo na mlajše, mlajši pa s svojo svežino vplivajo na kondicijo starejših. – Ker se je sodobna družina, zlasti mlada družina, zrahljala, teže premaguje kritične situacije.

Zakaj bi se mlada družina teže spopadala z življenjskimi izzivi?

Poglejte. Mladi starši so v službah. Preprosto, ne zmorejo skrbi za varstvo otrok in starejših. Kam z otroki, kam s starejšimi, onemoglimi? Družba je ponudila pomoč: otrokom z vrtci, starejšim z domovi. Ker želimo nemočni družini pomagati po vzoru razširjene družine, smo se v župniji odločili za projekt, s katerim bi omogočili sobivanje več generacij.

Kako se nadejate sobivanja več generacij?

Dom, ki ga gradimo na Griču, bo vsekakor uresničeval medgeneracijsko sožitje, saj se

bodo tu srečevale generacije od otrok v vrtcu do najstarejših varovancev. Tako bodo v vrtcu (pritličje na ravni Griča) za 75 otrok oblikovane štiri skupine. V prvem nadstropju in v mansardi pa bo prostora za 35 postelj, namenjenih starejšim oskrbovancem doma. Ob tem je treba opozoriti na dragoceno dobrino, ki se ponuja ljudem, da imajo oskrbljeno starost v domačem okolju; navsezadnje: prednost v domu bodo imeli domačini.

Nadalje se bodo v domu (kletno pritličje in kletna etaža) zbirali tudi šolarji pri verouku, mladina, skavti in odrasli. Vsem bo namenjena večnamenska dvorana: otrokom v vrtcu za dopoldansko rekreacijo (posebej pozimi), oskrbovancem doma za medsebojna srečanja s sorodniki, z župnijo, z drugimi skupinami ...Tu bodo lahko tudi meddekanijska srečanja za ministrante, pevce, karitas, za župnijske svete, za romarje pa za dejavnosti Nazareta in tudi

za siceršnje gledališke dejavnosti, za razstave, predavanja ... Prostori bodo namenjeni tudi organizaciji različnih tečajev: iz gospodinjstva, kuharstva, klekljanja ... Ponujeni pa bodo tudi Glasbeni šoli za komorne nastope.

Koliko pa velja naložbena vrednost in kako jo name ravate finančno pokriti?

Celoten projekt je vreden 2,5 milijona evrov. Zbranih imamo že kakih 40% potrebnih sredstev, za 40% vrednosti bomo najeli razmeroma ugoden dolgoročni kredit; za preostalih 20% pa računamo na pomoč donatorjev – dobrotnikov.

Kako pa sicer tečejo dela?

Moram reči, da sem s potekom dela kar zadovoljen. Aprila letos smo začeli z izredno zahtevnim izkopom v živo skalo. Delo je v slabih treh mesecih uspešno opravilo podjetje TGM Žakelj. Sredi junija smo blagoslovili temeljni kamen. Nakar so 15. ju-

lija vrhniške Evrogradnje začele od temeljev. Do strehe naj bi spravile stavbo do 15. novembra; po pogodbi velja vrednost teh del 560.000 evrov. Sedaj je v gradnji četrta – zadnja plošča, na njej bo postavljen še mansardni del. Do konca novembra bo izbrani izvajalec pokrtil stavbo. Pozimi bodo na vrsti notranja dela z instalacijami. Konec gradnje predvidevamo konec junija.

In kdaj se bodo vrata odprla najmlajšim in najstarejšim varovancem?

Predvidevamo, da bo oprema s potrebnimi uporabnimi dokazili nared do septembra. Vsaj načrtujemo tako.

Naj se tako zgodi! – Tedaj k uspešnim nadaljnjim prizadevanjem, gospod župnik! In hvala za prijazna sporočila našim bralcem.

Marcel Štefančič

M. ELIZABETA KREMŽAR – 2. DEL

V prvem delu smo nekoliko podrobneje spoznali otroštvo Ivanke Kremžar, sedaj pa si pogledimo njena prva leta v redovni skupnosti.

15. avgusta 1894 je vstopila v uršulinski samostan v Ljubljani. Od takrat se ji je življenje precej spremenilo. Ker ima uršulinski red poleg redovnih zaobljub tudi poslanstvo vzgoje krščanske ženske mladine, se je Ivanka pripravila

la za učiteljski poklic. Deležna je bila zasebnega pouka, izpite pa je morala opravljati na državnem učiteljišču. 12. aprila 1894 pa se je dokončno poslovila od staršev, svojcev in prijateljev ter slovesno prejele redovno obleko. Kakšno

bolečino ji je povzročila prva ločitev od ljubljene doma, lahko razberemo iz njenih verzov, ki jih je vtkala v Sonete sreče: »Drhti telo, če ud se mu odreže ...« Pri slovesni preobleki je Ivanka dobila še redovno ime; odslej se je ime-

novala sestra Elizabeta Marijinega darovanja.

Leta 1900, ko je papež Leon XIII. posvetil vse človeštvo presvetemu Srcu Jezusovemu, je 9. septembra naredila zaobljube redovne čistosti, uboštvu in pokorščine.

Še tisto jesen je začela s poučevanjem na uršulinski vnanji šoli v Ljubljani, kasneje pa je opravila tudi izpit iz matematično-tehnične skupine, da bi lahko poučevala tudi na meščanski šoli. Mladino je imela zelo rada in se ji je docela posvetila in se zanjo žrtvovala. Družina bi bila preozek krog, da bi lahko izkoristila vse darove in izobrazbo, ki jo je imela, zato se je posvetila veliko večji družini – svojim učenkam. Vir njenih apostolskih uspehov pri pouku in vzgoji mladine je bilo globoko duhovno življenje in tesna povezanost z Bogom.

Tudi otroci so jo imeli zelo radi, osvajala jih je predvsem s pesmijo. Vpliv njenih pesmi

na učenke je bil tako močan, da so se jih učile na pamet in jih deklamirale. Nekaterim se je vzbudila pesniška žilica. Katehetu, ki jih je pripravljala na prvo sv. obhajilo, je bila v veliko pomoč; vso zunanjo pripravo na slovesnost je vodila sama. To skrb si je pridržala tudi kasneje, ko je postala ravnateljica. Dan prvega sv. obhajila ji je pomenil veliko srečo, ko je Kralju svojega srca podarila živo cvetje otroških src.

M. Elizabeta je poleg svoje skupine predmetov poučevala tudi slovenski jezik. Svojim učenkam je posredovala temeljito znanje materinega jezika in slovnice, česar ni dosegla le s strogostjo, temveč predvsem s prijaznim vzpodbujanjem učenja, četudi je njena srčna podoba pri pouku kazala vtis strogosti. Med poukom ni bila dostopna za šale in razigranost mladih deklet in jih je z lahkoto ugnala, med odmori pa se je z njimi rada pošalila in srčno nasmejala njihovim dovtipom. Ena njenih učenk opisuje dogodek, ki potrjuje, da je imela do njih materinski čut. Med pisanjem slovenske naloge so ji izpod halje padli na tla zvezki njenih sester, ki jih je skrila, da bi ji kaj pomagali pri nalogi. Vse učenke so pričakovale strog odziv učiteljice, a ona je mirno sedela za katedrom, kot da ni nič opazila. Morda ji je to napako odpustila ravno zato, ker je vedela, da je zelo plahe narave.

M. Elizabeta ni bila samo dobra učiteljica ampak tudi vzgojiteljica. Svoje učenke je temeljito pripravljala na družinsko in materinsko življenje, nemalo deklet pa je pod njenim varstvom dozorelo v redovnice. Skupaj s svojimi učenkami je za redovniške poklice prosila Srce Jezusovo. Po naravi je bila vedra, hudomušna in tudi šaljiva. Tiste varovanke, ki so hodile k njej na popoldansko rekreacijo, so se po napornem delovnem dnevu pri njej vedno razvedrile in sprostile. Tudi priprave novink na večne zaobljube so bile povsem drugačne kot pri drugih voditeljicah. Zнала je na pravi način prikazati pomen in vrednote večnih zaobljub.

M. Elizabeta je bila z vsem srcem pri mladini; to dokazujejo njene besede, zapisane v duhovnem dnevniku iz poznih let: »Ni mi več dano, da bi še mogla neposredno delovati v šoli. To mi je težko. Vendar me tolaži zavest, da delo, ki ga posvečam provinci, vsaj posredno koristi tudi naši mladini.«

Toliko o njenem aktivnem življenju v uršulinski skupnosti in njenem delu z mladino. V naslednjem prispevku si bomo nekoliko podrobneje ogledali njene osebne lastnosti kot pesnice, učiteljice, vzgojiteljice, častilke Najsvetejšega in še kaj.

Boštjan

ZAHVALA

»Naj ne ve levica, kar da desnica.«

Tako, po svetopisemsko neopazno, smo se vse leto trudili pri delu v naši skupini Karitas. A glej, pride v septembru občinski praznik in za naše požrtvovalno delo dobimo priznanje!

Očitno nas je nekdo opazoval, opazil in nominiral. Očitno je naše delo pomembno za dolnjelogaško župnijo, čeprav naši člani v svoji skromnosti ne delajo vsem na očeh. Zelo veseli smo bili tega priznanja, še bolj pa tega, da smo dobili potrditev, da je naše delo koristno, plemenito in da znamo poiskati ljudi, ki nas potrebujejo ter se nas veselijo tako kot mi njih.

Zato hvala budnim očem za pohvalo in za vzpodbudo, da s tem delom ne smemo prenehati. Ob tej priložnosti vabimo tudi mlajše člane za še bolj zavzeto prostovoljno delo, za zavzemanje za dobro vseh in za deljenje ljubezni in dobrote med brate in sestre.

Hvala.

Skupina Karitas

KOLEDAR

NOVEMBER

2008

1. november – VSI SVETI;

sv. maše ob 8., 10. in 14.

uri, nato molitev za rajne na pokopališču. Ob 18. uri molitev rožnega venca za rajne v župnijski cerkvi.

2. november – 21. NAVADNA NEDELJA

– spomin vernih rajnih; sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice, ob 20. uri srečanje članov I. zakonske skupine.

3. november

– ob 18. uri sv. maša; po maši srečanje skupine KARITAS, ob 20. uri srečanje KATEHETOV.

4. november

– srečanje birmanskih voditeljev.

6. november

– kateheza za odrasle.

7. november

– obisk bolnikov na domu, po maši molitvena skupina, srečanje MLADINE, ob 19.30 pevske vaje MePZ v veliki učilnici.

8. november

– od 16. – 18. ure češčenje Najsvetejšega in priložnost za sv. spoved.

9. november – 32. NAVADNA, ZAHVALNA NEDELJA;

sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri večernice, ob 20. uri srečanje članov II. zakonske skupine.

10. november

– srečanje članov ŽPS.

11. november

– kateheza za birmance.

13. november

– kateheza za odrasle.

14. november

– po maši molitvena skupina, srečanje MLADINE, ob 19.30 pevske vaje MePZ v veliki učilnici.

15. november

– od 16. – 18. ure češčenje Najsvetejšega in priložnost za sv. spoved.

16. november – 33. NAVADNA NEDELJA;

sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri večernice; ob 20. uri srečanje članov III. zakonske skupine.

17. november

– ob 20. uri priprava na sv. krst.

18. november

– kateheza za birmance.

20. november

– kateheza za odrasle.

21. november – CELODNEVNO ČEŠČENJE;

sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 18. uri bo po sv. maši sklep in litanije.

22. november

– od 16. – 18. ure češčenje Najsvetejšega in priložnost za sv. spoved.

23. november – NEDELJA KRISTUSA KRALJA – KRSTNA;

sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri večernice; ob 20. uri srečanje članov IV. zakonske skupine.

25. november

– kateheza za birmance.

27. november

– kateheza za odrasle.

28. november

– po sv. maši molitvena skupina, srečanje MLADINE, ob 19.30 pevske vaje MePZ v veliki učilnici.

29. november

– od 16. – 18. ure češčenje Najsvetejšega in priložnost za sv. spoved.

30. november – 1. ADVENTNA NEDELJA;

sv. maša ob 8. in 10. uri; pri obeh mašah bo nabirka – »ofer« za kaplana Andreja; ob 14. uri večernice.